

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.P.B.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Brachem advokátem, se sídlem Klapálkova 4/3132, Praha 4 - Chodov, **proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **24.6.2015**, čj. **1712/DS/15-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 24.6.2015, čj. 1712/DS/15-3, Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění skupiny B, jelikož žalobce neprokázal splnění podmínky obvyklého bydliště na území České

republiky v souladu s ust. § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu č. 361/2000 Sb.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou doručenou krajskému soudu dne 5.8. 2015. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán prvního stupně i žalovaný nesprávně vyložily ustanovení § 92 odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení ukládá žadateli, aby doložil „*doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt* „ nebo „*návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání* „. Toto ustanovení podle žalobce uvádí dvě možnosti s tím, že se uplatní *bud' to, či ono*. Podle gramatických pravidel platí, že jestliže jsou věty slovy v souvětí spojené spojkou *nebo* a zároveň jsou jednotlivé věty souvětí odděleny čárkou, platí mezi těmito větami vztah neslučitelnosti, což znamená, že se tyto věty, respektive možnosti, navzájem vylučují. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval nezákonně, vyžadoval-li na žadateli, poté, co žadatel tomuto orgánu předložil doklad prokazující jeho obvyklé bydliště, dodat vedle tohoto dokladu další, tzv. jiný důkazní prostředek. Žalobce tvrdil, že z citovaného ustanovení zákona o silničním provozu jasně vyplývá, že obvyklý pobyt lze prokázat již samotným podkladem o obvyklém bydlišti žadatele, a to bez dalšího. Otázka zkoumání, zda žalobce na udávané adrese měl anebo neměl skutečné obvyklé bydliště, jsou excesem z výkonu veřejné správy uvedenými správními orgány, neboť řešení takové otázky náleží toliko agendě veřejné správy na úseku cizinecká policie.

Žalobce tvrdil, že jako účastník řízení splnil všechny zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění skupiny B, protože řádně a včas doložil všechny potřebné dokumenty, které zákon o silničním provozu k žádosti vyžaduje. Správní orgán prvního stupně přesto žalobce dále vyzýval k prokázání obvyklého bydliště, a to bez jakékoliv konkretizace, co po žalobci vlastně správní orgán žádal doložit. Žalobce tvrdil, že výzvou ze dne 24. 2. 2015, čj. 3120/OD/15-2/Bar. nebyl řádně poučen, čeho vlastně se správní orgán na něm domáhá. Žalobce v řízení o jeho odvolání žalovanému navrhl provedení konkrétních důkazů, žalovaný tyto důkazy žalovaný pominul, a ani se nevypořádal s tím, proč důkazy neprovedl. Žalovaný nesouhlasí se závěrem, že předložené důkazní prostředky mají velmi malou či nízkou důkazní hodnotu a že existuje důvodná pochybnost o obvyklém zdržování se žalobce na území ČR.

Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného a případně též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k projednávané žalobě setrval na výchozích skutkových závěrech a s odkazem na právní názory obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a aby bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Řidičská oprávnění a řidičské průkazy upravuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 361/2000 Sb.*“ nebo „*zákon o silničním provozu*“].

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na výzvu Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 24. 2. 2015 vydanou pod čj. 3120/OD/15-2/Bar., v níž žalobce vyzval k doložení osobních vazeb na místo pobytu na území ČR ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a kterou byl žalobce poučen o způsobu, jakým pojem *obvyklé bydliště* definuje směrnice číslo 2006/126/ES. Na rozdíl od žalobce nemá soud za to, že uvedeným postupem došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť z uvedené výzvy je dostatečně zřejmé, co a proč má žadatel (= žalobce) správnímu orgánu předložit.

Dalším žalobním bodem je námitka týkající se potvrzení o přechodném pobytu, jehož předložením považuje podmínku k prokázání jeho obvyklého bydliště na území ČR za splněnou.

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti o řidičské oprávnění přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku.

Krajský soud v Plzni se k výkladu tohoto ustanovení vyslovil již několikrát, přičemž na svých závěrech trvá. Následující argumentace je proto přejatá z dřívějších rozsudků zdejšího soudu týkajících se téže problematiky. „(...) *Citované zákonné ustanovení § 92 odst.*

4 písm. d) zákona o silničním provozu by zřejmě izolovaně mohlo být vykládáno i tak, že jako doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele by stačilo např. potvrzení o přechodném pobytu, vezme-li se však v úvahu kontext zákona o silničním provozu a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, dojde se bez větších problémů k závěru podstatně odlišnému.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Je tedy nutno zodpovědět otázku, zda potvrzením o přechodném pobytu lze prokázat skutečnosti stanovené v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Podle § 87a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky Ministerstvo vnitra vydá občanovi Evropské unie na jeho žádost potvrzení o přechodném pobytu na území, pokud občan Evropské unie a) hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a b) neohroží bezpečnost státu nebo závažným způsobem nenaruší veřejný pořádek.

Podle § 87d odst. 1 téhož zákona Ministerstvo vnitra žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže a) žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému dávek pro osoby se zdravotním postižením nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, c) je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Vydávání potvrzení o přechodném pobytu na našem území je značně formalizovaný postup, kdy se vyhová každému občanovi Evropské unie, který hodlá v České republice pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a u něhož nebyly zjištěny negativní podmínky stanovené v § 87a odst. 1 písm. b), resp. v 87d odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Jiné skutečnosti zde Ministerstvo vnitra nezjišťuje a tudíž ani neosvědčuje, ani nepotvrzuje. Z řečeného plyne, že potvrzení o přechodném pobytu sice prokazuje adresu místa hlášeného pobytu cizince na našem území (§ 87n odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky), ale nemůže neprokazovat, že fyzická osoba na určitém místě na území České republiky pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb stanoveného druhu nebo že na určitém místě na území České republiky pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací.

Potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky proto není samo o sobě dostatečným důkazem o tom, že určité místo na našem území je obvyklým bydlištěm cizince na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu [§ 2 písm. hh)].

V závislosti na uvedeném nelze pak akceptovat ani tu část žalobního bodu, která požaduje vyvracování potvrzených skutečností důkazem opaku.

Spolu s tím se rovněž odkazuje na výstižnou argumentaci, kterou ve srovnatelné věci použil senát 57A zdejšího soudu (viz rozsudek ze dne 31. 7. 2014, čj. 57A 96/2013-41) a s níž se senát 30A Krajského soudu v Plzni (...) plně ztotožňuje: „Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah stejně tak jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z ustanovení § 52 věty první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak. (...) Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu, nikoli listiny, na základě kterých je správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a řidičský průkaz vydat. Ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu totiž nic nemění na znění ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, resp. povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. Je tomu tak ze zcela prostého důvodu. Předloží-li totiž žadatel například potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoli však skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nemění nic ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „adrese místa hlášeného pobytu na území“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána „adresa místa hlášeného pobytu na území“ tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této

adrese „obvyklé bydliště na území České republiky“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, když neshledaly námitku žalobce o tom, že „i pouze jedna z listin uvedených v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu je pro doložení vazeb a splnění podmínek zákona naprosto dostačující“, za důvodnou. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „obvyklého bydliště na území České republiky“ postačuje předložit některou z listin uvedených v ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu. S ohledem na tuto skutečnost žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území „obvyklé bydliště na území České republiky“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žalobce tak nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností.“

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo dále mj. uvedeno, že na základě provedené pobytové kontroly nebyl žadatel na adrese přechodného bydliště ... opakovaně (dne 24.2. 2015 ve 14:15 hod., dne 26.2. 2015 ve 14:30 hod. a 16:20hod., dne 25.3. 2015 v 10:50 hod.) zastížen. Šetřením na místě bylo zjištěno, že na základě písemné dohody mezi zde ubytovanými cizinci a panem H.D.S. bylo jejich místo ubytování na uvedené adrese zrušeno. Dalším šetřením přechodného pobytu žalobce na území ČR bylo správnímu orgánu Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky sděleno, že žalobce měl povolen pobyt na adrese ... od 25. listopadu 2014 do 25. listopadu 2015. Dne 14. března 2015 bylo zahájeno řízení o zrušení místa tohoto hlášeného bydliště a ke dni 17. dubna 2015 nebylo o této věci pravomocně rozhodnuto. Dalším šetřením bylo ověřeno, že žalobce je hlášen na úřední adrese OAMP Karlovy Vary, to je na adrese ... Správní orgán také vycházel z informací příslušných orgánů v SRN, kterými bylo sděleno, že žalobce nevlastní platné řidičské oprávnění, kterému bylo dne 3. června 2014 odňato kvůli podnapilosti v silničním provozu. Žalobce má svoji životní základnu v Německu a je od 10. ledna 2014 přihlášen na adrese ...

V tomto případě soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která se jako celek s předloženými listinami vyrovnávají dostatečně jasně, určitě a srozumitelně. Z odůvodnění těchto rozhodnutí jsou pak patrné úvahy, kterými se správní orgány řídily při hodnocení uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. z jakých důvodů je neměly bez dalšího za průkazné.

Stanovisko, ke kterému došel zdejší soud, zaujal v obdobné věci také Krajský soud v Ústí nad Labem: „Termín „přechodný pobyt“ obsažený v § 82 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném k 6. 9. 2010) je nutno interpretovat v souladu s legislativní zkratkou v § 2 písm. hh) téhož zákona, která jej pro účely citovaného zákona rozšiřuje o další kvalitu spočívající v délce trvání přechodného pobytu na území České republiky. Jako osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, je tedy nutno pro účely tohoto zákona chápat ty osoby, které mají na území České republiky přechodný pobyt, který trvá alespoň 185 dnů, nebo osoby, které se na území České republiky připravují na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců.“ (rozsudek ze dne 13. 3. 2013, čj. 15 A 132/2010-81, k dispozici na www.nssoud.cz).

Uvedené názory krajských soudů byly – byť ve vztahu k předchozí právní úpravě – aprobovány i Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 13. 11. 2013, čj. 6 As 47/2013-68 (k dispozici na www.nssoud.cz): „[12] ... Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovedl krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...) [14] Totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovedl, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt. (...) Dále krajský soud uvažoval takto: „Samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu.“ Také tyto úvahy považuje Nejvyšší správní soud za zcela správné a přiléhavé, přičemž kasační stížnost nepřináší žádné argumenty, které by byly způsobilé argumentací krajského soudu otrást. (...) [17] Na popsanych závěrech nemůže nic změnit ani novelizace zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. (...).“.

Krajský soud dospěl k závěru, že ve smyslu ustanovení § 52 správního řádu před správními orgány vedené řízení o vydání řidičského oprávnění je řízením návrhovým, ve kterém je žadatel povinen tvrdit a prokázat splnění všech podmínek, za kterých lze žádosti vyhovět. Žalobcem předložené listiny jako podklady pro rozhodnutí předkládané ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu nepřinášejí přitom správnímu orgánu povinnost žádosti vyhovět, byť jsou předloženy všechny listiny v citovaném ustanovení demonstrativně uváděné. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány a ani v řízení o projednávání žalobě neuváděl žádné právně relevantní důkazy, které by mohly zvrátit právní závěr, že žalobce neprokázal, že na území České republiky má obvyklé bydliště.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti

žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 21. prosince 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková